

การใช้อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.)

ในการเสนอแนะต่อรัฐบาลตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ

ในกรณีการประกันรายได้และการจำหน่ายข้าวขัดต่อกฎหมาย¹

ธาวิน กลมประสิทธิ์²

จากการศึกษาเรื่องปัญหาการใช้อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) ในกรณี โครงการประกันรายได้และโครงการรับจำนำข้าวของรัฐบาล ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 และแก้ไข (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2554 มาตรา 19 (11) บัญญัติว่า เสนอมาตรการความเห็น และข้อเสนอแนะต่อคณะรัฐมนตรี รัฐสภา ศาลหรือ คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน เพื่อให้มีการปรับปรุงการปฏิบัติราชการหรือวางแผนงานโครงการ ของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ เพื่อป้องกันหรือปราบปรามการทุจริตต่อหน้าที่ การกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม สามารถนำมาใช้บังคับกับกรณีที่รัฐบาลกำหนดนโยบายในการบริหารประเทศ เพื่อช่วยเหลือประชาชนได้หรือไม่ อย่างไร

นโยบายทางการเมือง หมายความว่า พรรคการเมืองแต่ละพรรคสามารถที่จะผลิตนโยบายต่างๆ และมีวิธีดำเนินการแตกต่างกันได้ อย่างเช่น การรับจำนำข้าว ถ้าเป็นพรรคประชาธิปัตย์ก็ใช้รูปแบบการประกันราคา ซึ่งนโยบายทางการเมืองเป็นสิ่งที่ไม่สามารถระบุได้ว่าถูกหรือผิด แต่เป็นเรื่องของความเหมาะสมหรือไม่เหมาะสม ถ้านโยบายไหนไม่เหมาะสมก็ต้องมีการลงโทษทางการเมืองไป เช่น ถ้าเห็นว่านโยบายจำนำข้าวไม่เหมาะสม สูญเสียงบประมาณ ฝายที่ไม่เห็นด้วยก็ต้องออกมาคัดค้าน แต่กรณีนี้กลับถูกลากเข้าสู่คดีความทางกฎหมาย ซึ่งเดิมทีควรเป็นเรื่องความรับผิดชอบทางการเมือง

ถ้าในระบอบการเมืองปกติก็ทำได้ตั้งแต่การตั้งกระทู้ อภิปรายไม่ไว้วางใจ รวมถึงมีผลต่อการเลือกตั้งใหม่ แต่พอลากมาเป็นความรับผิดชอบทางกฎหมาย ผมคิดว่าสิ่งหนึ่งที่จะกระเทือนต่อไปในอนาคตก็คือพรรคการเมืองต่างๆ จะไม่กล้าผลิตนโยบายใหม่ๆ ออกมาหาเสียง ซึ่งถ้าย้อนกลับไปก่อนสมัยรัฐบาลไทยรักไทย เรามักจะพูดกันว่า เลือกพรรคไหนก็ไม่เห็นต่างกันเลย นโยบายอะไรก็ไม่แตกต่าง แต่พอรัฐบาลเพื่อไทยมีนโยบายใหม่ขึ้นมา แล้วถูกลากไปเป็นคดีความ สุดท้ายมันก็จะย้อนกลับไปสู่สภาพเดิมคือ ไม่มีพรรคการเมืองไหนกล้าผลิตนโยบายอะไรใหม่ๆ เลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นนโยบายที่มีผลกระทบต่อคนส่วนใหญ่ของ

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาการใช้อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) ในการเสนอแนะต่อรัฐบาลตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญในกรณีการประกันรายได้และการจำหน่ายข้าวขัดต่อกฎหมาย โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ปวีศร เลิศธรรมเทวี และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.รติชัย รอดทอง และ รองศาสตราจารย์พัชรดา เอื้อวรรณกิจ

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ประเทศ การที่จะให้นายกฯ รับผิดชอบโครงการรับจำนำข้าว ต้องปรากฏหลักฐานว่าตัวนายกฯ ในฐานะผู้บังคับบัญชา ละเลยการปฏิบัติหน้าที่อย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ระบุไว้ชัดเจนว่า ‘โดยทุจริต’ หมายความว่า ต้องมีเจตนาที่ไม่บริสุทธิ์ และสามารถพิสูจน์ความผิดได้อย่างชัดเจน

ถ้าตามกระบวนการปกติ หลังจากคุณยังลักษณะยุบสภาแล้วก็เลือกตั้งกันใหม่ พรรคประชาธิปัตย์ก็ต้องเสนอข้อเสนอมานำเสนอ แต่สถานการณ์วันนี้ไม่เปิดโอกาสให้ทุกอย่างเป็นไปตามปกติ จะเห็นได้ว่ากระบวนการทางการเมืองทั้งหมดที่เกิดขึ้นมีความพยายามที่จะจัดการกับสถาบันทางการเมืองที่มาจากการเลือกตั้ง ไม่ใช่แค่ให้ฝ่ายแพ้การเลือกตั้ง แต่มุ่งจะทำให้เกิดการเอาผิดทางกฎหมาย แต่เดิมหากนโยบายของพรรคไหนไม่เป็นที่ชื่นชอบของคนในวงกว้าง อย่างมากถ้ามีการเลือกตั้งสมัยหน้า ถ้าพรรคนั้นไม่ได้รับความนิยมน่าจะต้องแพ้ไป แต่บัดนี้มันไม่ใช่แล้ว มันกำลังถูกกลไกให้กลายเป็นการรับผิดชอบทางอาญา บทสัมภาษณ์ของคุณสมชาย ปรีชาศิลป์กุล อาจารย์คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

สำหรับศาลเมืองไทย นับว่าเป็นองค์กรที่เป็นอิสระจากอำนาจที่มาจากการเลือกตั้ง แต่ยอมขึ้นกับ “รัฐพันลึก” อธิบายอย่างรวบรัด “รัฐพันลึก” คือ ภายใต้อำนาจอย่างเป็นทางการยังมีรัฐอีกรัฐหนึ่ง หรืออีกหลายๆ รัฐ ที่มีอำนาจครอบงำซ่อนตัวอยู่ ถ้าใช้คำอธิบายของ อ.เกษียร เตชะพีระ มันเหมือนตุ๊กตารัสเซีย เปิดข้างในออกจะเจออีกตัว และอีกตัว และอีกตัว และอีกตัว โดยรัฐพันลึกไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของประชาชน เป็นอำนาจเผด็จการ แม้อ้างว่าเป็นคนดีก็ตาม ประเทศไทยมีรัฐธรรมนูญหลายฉบับ รัฐธรรมนูญ 2540 มีผลกระทบต่อระบบศาลและการเมืองอย่างมาก การเปลี่ยนแปลงนั้นบางส่วนก็เป็นไปตามที่คาดหมาย เช่น พรรคการเมืองเข้มแข็งขึ้น ศาลเข้มแข็งขึ้น แต่ที่ผิดคาดคือ ประชาชนตาสว่างขึ้น

ตุลาการภิวัตน์ (Activism) เกิดขึ้นในหลายประเทศทั่วโลก มีรูปแบบหลายอย่าง อย่างน้อยที่ยุโรปมีการยอมรับ แต่ที่เมืองไทยมีการวิพากษ์วิจารณ์กันมากพอสมควรว่าไม่ถูกต้อง ตุลาการภิวัตน์ (Activism) นั้น มาจากหลักการ constitutionalism (รัฐธรรมนูญนิยม) เป็นหลักการที่ดี แต่ในความเป็นจริงแล้วมีปัญหา โดยปัญหาคำคัญคือ rule of law กลายเป็น rule by law อย่างในเมืองไทยปัจจุบันนี้ เขียนกฎหมายตามอำเภอใจของผู้มีอำนาจแล้วก็ใช้กฎหมายนั้นกับประชาชน หลักการ constitutionalism คืออะไร แนวคิดนี้ให้ความสำคัญกับรัฐธรรมนูญในการปกครองประเทศ และอาศัยรัฐธรรมนูญเพื่อควบคุมและจำกัดอำนาจรัฐ

ในเมืองไทยศาลมีอิสระสูงมาก เช่นเดียวกับกองทัพไทยก็มีอิสระสูงมากเป็นพิเศษ ประเทศประชาธิปไตยทั้งหลายจะมีกองทัพที่อิสระเท่าประเทศไทยนั้นไม่มีแล้ว การแต่งตั้งโยกย้ายนายทหาร ฝ่ายการเมืองไม่ได้ “แทรกแซง” คนไทยมักใช้คำนี้ แต่อันที่จริงแล้วฝ่ายการเมืองต้องรับผิดชอบต่อประชาชน ฉะนั้น ต้องควบคุมดูแลกองทัพได้ เป็นเรื่องธรรมดาแต่ที่ประเทศไทย รัฐบาลนายสุรยุทธ์ จุลานนท์ แก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับวิธีการโยกย้ายทหาร จนทำให้ฝ่ายการเมืองยุ่งเกี่ยวไม่ได้

สำหรับเมืองไทยนั้นการตีความ “ทุจริต” นั้นกว้างขวางมาก อะไรๆ ก็สามารถเป็นการทุจริตได้หมด ทำให้จัดการไม่ได้จริง จัดการเท่าไรก็ไม่หมด แทนที่จะนิยามให้แคบแล้วจัดการอย่างจริงจังและเป็น

มาตรฐานเดียวกัน ถ้ามว่านโยบายกระจายรายได้เป็นทุจริตหรือเปล่า ชอบไม่ชอบก็เรื่องหนึ่ง ผิดกฎหมายหรือไม่ ก็อีกเรื่องหนึ่ง การที่ฟ้องว่ายิ่งลักษณ์ไม่ควบคุมกลไกรัฐอื่นๆ ให้ดี อาจมีความผิดตามกฎหมายก็ได้ แต่การที่รัฐบาลขายข้าวขาดทุนนั้นผิดกฎหมายได้อย่างไร รัฐบาลก่อนก็ดี รัฐบาลนี้ป็นก็ดีเขาก็มีนโยบายที่รัฐขาดทุนเพื่อช่วยเหลือดูแลประชาชนหลายโครงการ เรื่องของพืชผลประเทศไทยก็ขาดทุนมา 30 - 40 ปีแล้ว ทำไมถึงเพิ่งถือว่าเป็นเรื่องผิดกฎหมายเอาตอน

นโยบายยกระดับราคาข้าวในช่วงปี 2554 – 2557 ที่ผ่านมาเป็นนโยบายที่ให้ความช่วยเหลือเกษตรกรผู้ผลิต โดยเข้าไปแทรกแซงกลไกราคาและตลาดอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ ในการระบายข้าวของรัฐบาลในขณะนั้น ได้กำหนดให้การระบายข้าวแบบรัฐต่อรัฐเป็นเครื่องมือที่สำคัญ ซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงว่าได้มีการบิดเบือนวิธีการผิดไปจากระเบียบวิธีการค้าระหว่างประเทศตามรูปแบบรัฐต่อรัฐ อีกทั้งมีการกล่าวอ้างข้อจำกัดทางการค้าซึ่งเป็นความลับที่ไม่สามารถเปิดเผยได้ เพื่อไม่ให้กระทบกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ อันนำไปสู่การแสวงหาประโยชน์อันมิชอบและเป็นช่องทางของการทุจริตในการบริหารราชการ รวมถึงการปกปิดข้อมูลเพื่อไม่ให้ได้รับการตรวจสอบ โดยเฉพาะรายละเอียดของคู่สัญญา ข้อตกลง และเงื่อนไขต่าง ๆ ซึ่งสร้างความเสียหายให้กับประเทศเป็นอย่างมาก การทุจริตที่เกิดขึ้นในชั้นการระบายข้าวหรือขายข้าวจากสต็อกของรัฐบาลซึ่งมีผลต่อเนื่องมาจากการดำเนินนโยบายโครงการรับจำนำหรือรับซื้อข้าวเปลือกตามนโยบายของรัฐบาลเป็นขั้นตอนการทุจริตที่สำคัญและมีวิธีการทุจริตที่ซับซ้อนในหลายขั้นตอนซึ่งสอดคล้องประสานกันทั้งระบบ

รัฐบาลต้องมีนโยบายชัดเจนที่มุ่งเน้นช่วยเหลือเกษตรกรโดยจัดให้มีมาตรการหรือกลไกที่จะช่วยให้เกษตรกรประกอบเกษตรกรรมอย่างมีประสิทธิภาพ ได้ผลผลิตที่มีปริมาณและคุณภาพสูง สามารถดำเนินการช่วยเหลือสินค้าเกษตรให้มีราคาสูงขึ้น โดยใช้กลไกของการเพิ่มตลาดและลดต้นทุนการผลิต และการระบายข้าวแบบรัฐต่อรัฐ ให้คณะกรรมการพิจารณาระบายข้าวภายใต้คณะกรรมการนโยบายและบริหารจัดการข้าวดำเนินการเท่าที่จำเป็น ยึดหลักประสิทธิภาพ ประสิทธิผลและกลุ่มเป้าหมายให้ชัดเจน โดยคำนึงถึงต้นทุนและผลประโยชน์ของนโยบายดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาระทางการคลัง

ควรให้ข้าราชการประจำของกระทรวงพาณิชย์ ทำหน้าที่เป็นประธานอนุกรรมการพิจารณาระบายข้าว เพื่อระบายข้าวอย่างเหมาะสมภายใต้กรอบนโยบายและความรับผิดชอบที่ชัดเจนของรัฐบาล ปัจจุบันประธานอนุกรรมการพิจารณาระบายข้าวตามคำสั่งคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ 175/2557 เรื่อง แต่งตั้งคณะอนุกรรมการพิจารณาระบายข้าว ลงวันที่ 6 มิถุนายน 2557 ได้กำหนดให้ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ซึ่งเป็นข้าราชการประจำ ทำหน้าที่เป็นประธานอนุกรรมการฯ ดังนั้น

กรณีที่นักการเมืองซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา ใช้อำนาจหน้าที่ในการบริหารประเทศ โดยมีเจตนาเพื่อให้ได้ประโยชน์แก่ตนเอง หรือพวกพ้อง หรือที่เรียกว่า ทุจริตเชิงนโยบายนั้น ย่อมไม่มีความผิดในกรณีแรก เพราะพวกเขาเหล่านั้นมิได้กระทำการเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด

โดยเฉพาะ แต่การทุจริตเชิงนโยบาย อาจจะเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ในกรณีหลังได้ เพราะคำว่า “ โดยทุจริต ” ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 หมายความว่า “ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ” และคำว่า “ ประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ” ย่อมมีความหมายแตกต่างจาก “ ประโยชน์ที่ควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ”

ปัญหาว่า ประโยชน์เช่นใดจึงเรียกว่า “ ประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ” ในข้อนี้ควรต้องใช้มาตรฐานของวิญญูชนเป็นแนวทางในการพิจารณาว่า เจ้าพนักงานผู้นั้นมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายอย่างไร และการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวจะต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์แก่บุคคลใด และในกรณีนักการเมืองที่เข้าไปดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี เพื่อทำหน้าที่ในการกำหนดนโยบายของรัฐ ย่อมเห็นได้ว่าเขาเหล่านั้นเป็นเจ้าพนักงานที่มีหน้าที่เข้าไปบริหารราชการแผ่นดิน เพื่อประโยชน์แก่ประเทศชาติและประชาชนส่วนใหญ่ ตามที่ได้อาสาเข้ามาทำหน้าที่เป็นตัวแทนของประชาชน แต่หากนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี กำหนดนโยบายอย่างหนึ่งอย่างใดให้มีการปฏิบัติเพื่อประโยชน์แก่ใครบางคน ทั้งๆ ที่รู้่านโยบายดังกล่าวอาจทำให้ประชาชนส่วนใหญ่หรือประเทศชาติได้รับความเสียหาย ก็ต้องถือว่าประโยชน์ที่เกิดจากการปฏิบัติหน้าที่นั้น เป็นประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย

ดังนั้น แม้ว่านายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีคนใดปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดไว้ แต่หากการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวมีเจตนาพิเศษแอบแฝงซ่อนเร้น เพื่อแสวงหาประโยชน์แก่ตนเองหรือผู้อื่น อันอาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประเทศชาติและประชาชนแล้ว นายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีผู้นั้น ย่อมมีความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157

ประเด็นปัญหาข้อพิจารณาว่า การกระทำในทางนโยบาย ได้แก่ การกระทำในทางนโยบายของคณะรัฐมนตรี การกระทำในทางนโยบายของนายกรัฐมนตรี การกระทำในทางนโยบายของรัฐมนตรี เป็นการกระทำทางรัฐบาลอยู่นอกเหนือการตรวจสอบโดยศาล ดังนั้น การกำหนดนโยบายใด ๆ ของรัฐบาลจึงเป็นอำนาจอิสระของรัฐบาลโดยแท้ แต่การดำเนินงานตามนโยบายที่รัฐกำหนดไว้ที่จะต้องอาศัยเครื่องมือตามกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติหรือกฎหมายลำดับรองอื่นใด รวมทั้งเครื่องมือทางปกครองที่เป็นนิติกรรมทางปกครอง และการปฏิบัติทางปกครอง ในส่วนนี้ถือว่าเป็นการกระทำที่แยกออกจากการใช้อำนาจนโยบายได้ (Actes detachable , การกระทำที่แยกออกมาได้) ซึ่งจะต้องพิจารณาเป็นรายกรณีถืออำนาจกระทำดังกล่าวว่าเป็นการใช้อำนาจใด

การริเริ่มกำหนดนโยบายว่ารัฐบาลจะกระทำการใดเท่านั้น ที่ถือว่าเป็นการกระทำทางรัฐบาล แต่เมื่อจะต้องปฏิบัติหรือดำเนินงานใด ๆ ตามนโยบายรัฐบาลที่ต้องอาศัยเรื่องทางปกครอง เช่น คำสั่ง สัญญาทางปกครอง และการปฏิบัติงานทางปกครอง ที่จะต้องกระทำโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานของรัฐ ถือว่าเป็นการกระทำทางปกครอง หรืออีกตัวอย่างหนึ่ง เช่น รัฐบาลมีนโยบายให้มีรถไฟฟ้าวิ่ง 10 สาย การจะกำหนดว่าสายใดมีกี่กิโลเมตร มีกี่สถานี สายใดผ่านถนนเส้นใด เป็นเรื่องนโยบาย แต่เมื่อจะดำเนินงานก็

จะต้องเวนคืนที่ดินโดยออกพระราชกฤษฎีกาเวนคืน และเวนคืนที่ดินประชาชน ชดใช้ค่าเวนคืน ทำสัญญาจ้างเอกชนให้ก่อสร้าง จัดซื้อรถไฟฟ้ามาเดินรถ จัดซื้อเครื่องอำนวยความสะดวก จะเห็นว่าการดำเนินงานตามนโยบายรัฐบาลดังกล่าว อาศัยเรื่องทางปกครอง เช่น กฎ คำสั่ง และสัญญาทางปกครอง ดังนั้น ในวันที่เป็นการดำเนินงานตามนโยบายที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐและหน่วยงานทางปกครอง ถือว่าเป็นการกระทำทางปกครอง

ฉะนั้น ในเรื่องนโยบายรับจำนำข้าว ฤดูแล้ง 2554/55 และ 2555/56 แม้ว่าเป็นเรื่องขึ้นนโยบายรัฐบาลที่ได้แถลงไว้ต่อรัฐสภา แต่ในการดำเนินงานที่จะต้องดำเนินงานโดยคณะกรรมการนโยบายข้าวแห่งชาติ และกระทรวงพาณิชย์ เป็นผู้รับผิดชอบดำเนินงานร่วมกับองค์กรคลังสินค้า ที่จะต้องอาศัยเครื่องมือทางปกครอง เช่น การประกาศกฎระเบียบว่า ราคาและจำนวนที่จะรับจำนำข้าวเปลือก การทำสัญญารับจำนำกับเกษตรกร การทำสัญญาเช่าโกดังเก็บข้าวกับเอกชน เหล่านี้ถือว่าการกระทำทางปกครองทั้งสิ้น ดังนั้น ในกรณีนี้หากจะมีการฟ้องร้องเรื่องกรณีรับจำนำข้าวต่อศาลปกครองก็จะต้องมีเจ้าหน้าที่และหน่วยงานที่รับผิดชอบดำเนินงาน ซึ่งมีระเบียบหรือประกาศการรับจำนำข้าวของคณะกรรมการนโยบายข้าวแห่งชาติ เป็นวัตถุแห่งคดี หากเป็นกรณีนโยบายของรัฐบาลแล้วจะเป็นเรื่องการกระทำทางรัฐบาลทั้งหมด จึงไม่ถูกต้องในทางที่ถูกต้องเราจะต้องพิจารณาแยกแยะการกระทำในแต่ละเรื่องให้ลงลึกในเนื้อหาสาระของการกระทำและแยกให้ได้ว่าเรื่องใดเป็นนโยบาย และเรื่องใดเป็นเรื่อง " การดำเนินการตามนโยบาย " การกำหนดนโยบายหรือการริเริ่มการกระทำใดหรือไม่กระทำการใดของรัฐบาลเป็นเรื่องนโยบาย ถือว่าเป็นการกระทำทางรัฐบาล แต่ถ้าเมื่อได้ดำเนินงานตามนโยบายและได้ใช้เครื่องมือและเจ้าหน้าที่ทางปกครองดำเนินงานแล้วถือว่าการกระทำทางปกครอง

เอกสารอ้างอิง

เว็บไซต์ที่เป็นลิขสิทธิ์ของบริษัท อินโฟเคสท์ จำกัด ประชุมคณะรัฐมนตรี พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา (นายกรัฐมนตรี) วันที่ 22 มกราคม 2562

สำนักข่าวอิศรา เปิดข้อหาทางการ! ป.ป.ช.ตั้งองค์คณะไต่สวน ‘อภิสิทธิ์’ คดีประกันราคาข้าว วันที่ 29 ธันวาคม 2559